

KOMMON AFF

**ΓΛΥΚΟΣ
ΤΥΡΑΝΝΟΣ
|| ΓΛΥΚΟΣ**

**KOMMON ALLE
KOMMON ALLE
KOMMON ALLE**

**ΓΑΛΙΔΟΣ
ΓΛΥΚΟΣ**

**ΤΥΡΑΝΝΟΣ
!! ΓΑΛΙΔΟΣ**

**ΓΑΛΙΔΟΣ
ΓΛΥΚΟΣ**

**ΤΥΡΑΝΝΟΣ
!! ΓΑΛΙΔΟΣ**

**ΓΑΛΙΔΟΣ
ΓΛΥΚΟΣ**

**ΤΥΡΑΝΝΟΣ
!! ΓΑΛΙΔΟΣ**

**ΓΑΛΙΔΟΣ
ΓΛΥΚΟΣ**

**ΤΥΡΑΝΝΟΣ
!! ΓΑΛΙΔΟΣ**

**ΓΑΛΙΔΟΣ
ΓΛΥΚΟΣ**

**ΤΥΡΑΝΝΟΣ
!! ΓΑΛΙΔΟΣ**

Κόμμον Άλεξ
ΓΛΥΚΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ
Έκδοση Β' (Online Version)
2023

Διανέμεται ελεύθερα.

This work is licensed under a Creative Commons
Attribution-NonCommercial 4.0 International License.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΠΙΛΟΤΟΣ	6
ΜΠΡΙΤΝΕΪ ΜΠΑΖΚΑΤ	8
ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝ	10
ΚΑΛΗ ΠΡΩΤΗ ΕΝΤΥΠΩΣΗ	12
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ	14
ΠΕΡΗΦΑΝΙΑ ΚΑΙ ΣΤΡΕΣ	16
ΓΛΥΚΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ	18
ΕΣΤΑΛΗ	20
ΤΟ ΜΠΑΣΤΑΡΔΟ	22
ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΓΙΑ Ο,ΤΙ ΕΙΠΑ	24
ΚΟΛΟΣΣΑΙΟ	26
ΧΡΥΣΟ ΠΑΙΔΙ	28
1/2	30
ΟΔΥΝΗ & ΗΔΟΝΗ	32

Αυτές είναι οι χειρότερες ημέρες.

Κουβαλάω ενοχές σε υπόγεια και στοές. Στοιχειώνω διασταυρώσεις, λεωφορεία, άδεια κτίρια, λοβ χοτέλς, και οθόνες. Πάνω ανώνυμα κορμιά να εκπέμπουν σήματα που γυρνάνε στον αέρα αναπάντητα, σαν καπνός εμπρός στο κίτρινο φως του δρόμου και των πινακίδων από νέον, και δακρύζω απ' το κρύο μετρώντας από μέσα μου τον χρόνο που περνάει και χάνεται. Τόσες ώρες χαμένες, τόσες μέρες που σβήνουν σαν κεριά το ένα πίσω απ' το άλλο με κάθε μας ανάσα.

Μα δεν είμαστε εδώ τώρα να κλαίμε τον χαμένο χρόνο. Υπάρχουν και χειρότερα.

Κανείς, σου λέω, δεν ενδιαφέρεται. Το νιώθω. Και να έσκιζες σε λάιμστριμ τις φλέβες σου μπροστά στην Πατησίων, οι κόρνες των θηρίων θα σου θύμιζαν πως αύριο είναι μέρα λαϊκής. Δεν σε ξέρουν. Δεν σε αναγνωρίζουν μες στην κίνηση. Δεν διακρίνουν τι φυλάς, όπως και 'οι ίδιοι, μες στο στήθος. Είναι οι άνθρωποι νησιά αποκομμένα από την πραγματικότητα, και δεν σπάνε πολύ εύκολα οι συνήθειες που τρέφουν.

Για αυτό τρέχουνε τα χέρια μου επάνω σε ό,τι έχει απομείνει ψάχνοντας κάτι που να μοιάζει οικείο. Κάποιο μνημείο ενός κόσμου που βουλιάζει σε πραγματικό χρόνο. Μικρές κινήσεις, μικρά χάδια, σαν επίδεσμοι επάνω απ' τις πληγές που αφήνει επάνω μας αυτό το επίπεδο ύπαρξης. Σαν δεύτερο χέρι στοργής πάνω σε κορμιά από κρύο μάρμαρο, πνιγμένα μες στα τσιμεντένια κύματα. Αγκαλιαζόμαστε μεταξύ μας τα ξημερώματα γυμνοί μπας και επιπλεύσουμε κι απόψε. Και αύριο; Αύριο θα δούμε τι θα κάνουμε. Δεν υπάρχουν πλέον εγγυήσεις, πέρα του ότι κανείς μας δεν φαίνεται να ξέρει από κολύμπι.

Ξέρω πως δεν βγάζω νόημα ακόμα, μα δεν είναι ώρα τώρα για εξηγήσεις. Μόνο κράτα ότι μπορούμε πια, στο ορκίζομαι, να γίνουμε το χειρίστο που κρύβουμε απ' τον κόσμο. Να είμαστε ασορτί και μια φορά των ημερών μας, χωρίς την αγωνία να μας τρώει πια από μέσα. Να γελάμε ευθεία απέναντι απ' τον βρόχο, να χορεύουμε τριγύρω του σαν να μη μας κοιτάνε.

Ή όπως έλεγε και μια ψυχή:

"Ίδιος φανταστικός και τυραννικός Θεός, δημιουργός για τον εαυτό μου ολόκληρο σύμπαν και βασιλεύω στα όντα που δεν θα ζήσουν ποτέ πάρα μόνο για μένα".

Είμαι εγώ, ο Γλυκός Τύραννος.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΠΙΛΟΤΟΣ

προσπαθώ πια να μη σκέφτομαι το μέλλον μου
επάνω στο λαιμό μου έχω σημαδεμένες παύλες
σαν ενθύμιο
και κουβαλώ το βάρος όπου πάω
με το άγχος του πρωτάρη
με αέρα βετεράνου

μόνος φόβος είναι ο χρόνος
μια κοιμάμαι μια τινάζομαι
για να μη κάτσει πάνω μου η σκόνη
τρέχουν όλα στον αυτόματο
γεμίζουν και αδειάζουν οι μέρες
σαν ποτήρια που τσουγκρίζουν μεταξύ τους

αργοσβήνω σαν ηχώ μέσα στους τοίχους
είχα πει δεν θα με σπάσουν οι συνθήκες
και με σπάσανε
τι νόημα έχει πια να γράφω στίχους
αν δεν σκίζουν τις ραφές απ' τα κεφάλια των ανθρώπων
σαν μας θάβει και πιο κάτω ο αλγόριθμος

МІПРІТНІФІ МПДЗКАТ

πότε ανέβηκε η κόλαση εδώ πάνω
δεν φτάνουν οι οδοί να ξεχαστείς
δεν υπάρχει αρκετός ιστός της πόλης
δεν ψηλώνουνε τα δέντρα πια
για να μην κρεμαστείς

κινητό κλειδιά και κέβλαρ
σκοπευτές απ' τις ταράτσες βρίσκουν πάντα στο ψαχνό
και τσιμπιούνται οι άνθρωποι μεταξύ τους
να ξυπνήσουν
μα κανείς πια δεν κοιμάται

πότε ανέβηκε η κόλαση εδώ πάνω
πως δεν έχουν κουρευτεί όλοι γουλί όπως η μπρίτνεϊ
σειρήνες του πολέμου αντηχούν απ' τα κεφάλια τους
πως να χωρέσει μια ζωή μονάχα στα σουκού
φτηνά νουντλς κι ένα αέναο πια τέτρις με τις μέρες

μεγαλώσαν πια
σιδερώνουν και τσακίζουν απ' το σκύψιμο τη ραχοκοκαλιά
και δεν κάθεται καλά ή συγκατάβαση στους ώμους
βάζουν κάθε πρωί πλέον τα καλά τους
μπας και φύγουμε σε φέρετρα τ' απόγευμα

ΠΟΣ ΣΕ ΛΕΝ

περπατάς σαν να χορεύεις
σαν κουτάλι με σκαλίζεις
είσαι μέλι και λεμόνι
και παράδεισος τ'α χέρια σου
το ξέρεις
θ' αγαπώ σαν να μη φεύγω
θέλω μόνο λίγο χώρο
σ' ένα στρώμα εναμισάρι
να διπλώνω να ταιριάξω στις λαβές σου
μπρετ χαρτ
με την καρδιά μες στην κωλότσεπη
δεν το 'χα και πότε μ' αυτές τις πρώτες εντυπώσεις
και δεν ξέρω το όνομα σου
να στο γράψω με τη γλώσσα
πως σε λεν μαντάμ

ΚΑΛΗ ΠΡΟΤΗ ΦΗΝΤΥΠΟΣΗ

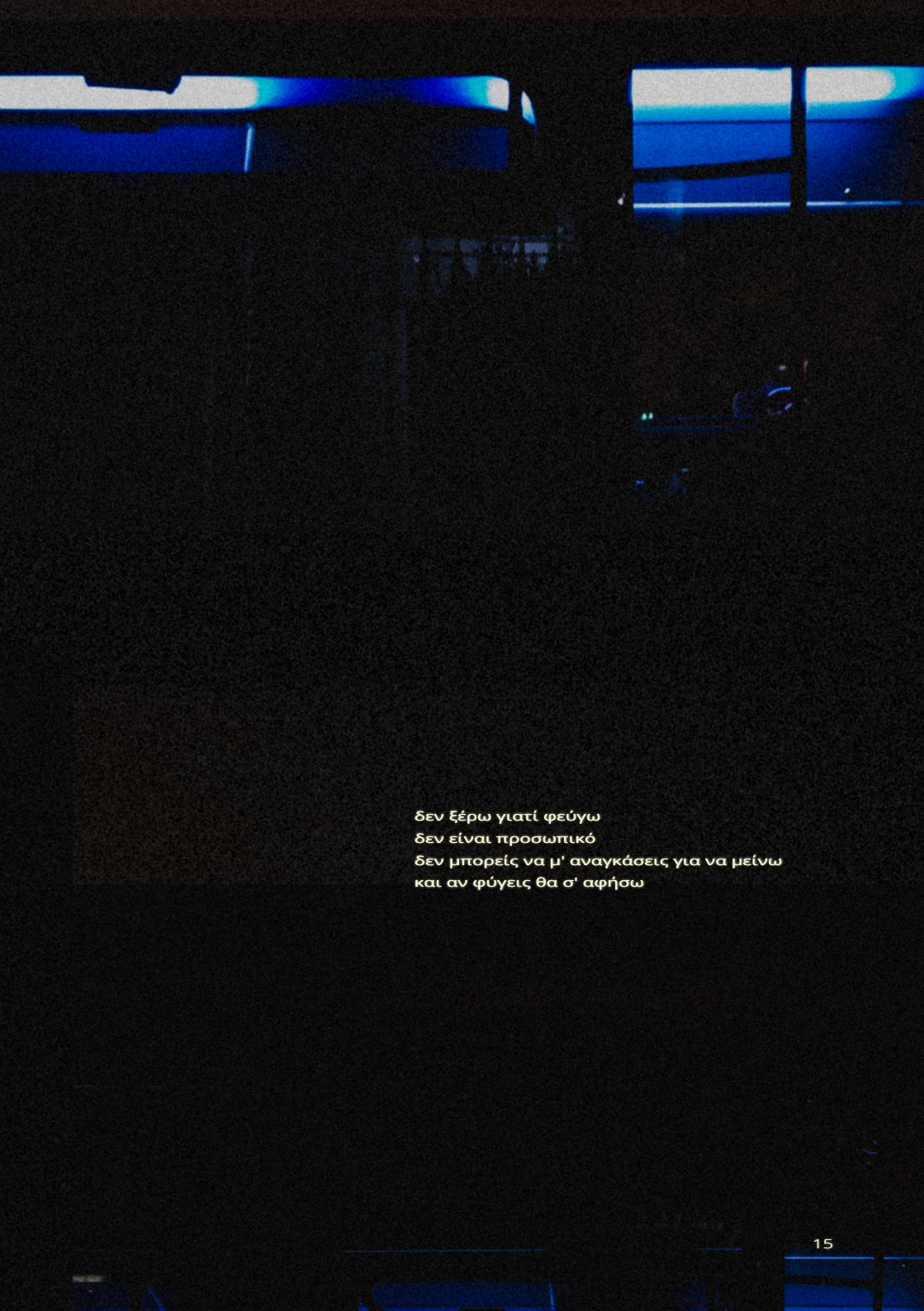
94

ποτέ καλή πρώτη εντύπωση
ποτέ πια χειραψίες και αγκαλιές
έχω τυλίξει συρματοπλέγμα στα χέρια μου
γυρνάω το κορμί σαν να χορεύω
μην περνούν περαστικοί πια από μέσα μου
βουβοί λυγμοί και βουλιαγμένα μάτια
ενοχές που με κλωτσάνε στο στομάχι με ρυθμό
σαν ρολόι από βόμβα
όχι δεν σας εμπιστεύομαι
δεν ειν' προσωπικό
μακάρι να
θα το ήθελα
μα δεν είμαι εδώ για να δικαιολογώ την ύπαρξη μου
θα μ' αρκούσε απλά να καταλαβαινόμαστε
όταν λέω ότι είμαι κουρασμένος
μα δεν έχει σημασία
έχει πάει και αργά
έχω δουλειά
ανατινάζονται τις νύχτες μόνοι άνθρωποι στο δρόμο
τρέχω πίσω τους για να τους αγκαλιάσω

ΛΕΝΙ ΦΙΝΑΙ ΠΡΟΣΟΠΙΚΟ

**Α3 ΑΚΑΔΗΜΙΑ-ΓΛΥΦΑΔΑ
Α3 ΜΕΣΩ Α.ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ**

δεν ξέρω γιατί φεύγω
δεν είναι προσωπικό
δεν μπορείς να μ' αναγκάσεις για να μείνω
και αν φύγεις θα σ' αφήσω

ΠΕΡΗΦΑΝΙΑ ΚΑΙ ΣΤΡΕΨ

γόπες τσιγάρου σε νησίδες
περιμένοντας ν' ανάψει το φανάρι
τα αδέρφια μου γερνάνε
και βουτάν' για το σταυρό
μπας και τους λυθούν οι μύες
περηφάνια και στρες
χέρια γύρω απ' το λαιμό
γκαρσονιέρες με παράθυρο στο δρόμο
ν' απλώνουνε τα όνειρα
χορεύουνε τα βράδια σαν να καίγονται
μπροστά απ' τα ηχεία
ώσπου χύνονται στο στέρνο τα μυαλά τους
τούτη η πόλη είναι ζευγάρι χειροπέδες στον βυθό
στα βαθιά πια δεν ακούγονται οι φωνές τους

ΓΛΥΚΟΣ ΤΥΡΑΝΝΙΟΣ

μεγαλώνω και γεμίζω το κορμί μου
έχω αλλάξει
αν με έβλεπες στο δρόμο ίσως να μην μ' αναγνώριζες
ή να μην σου μιλούσα

μη ρωτάς

έψαχνες τληγές επάνω μου για να μου τις φιλήσεις
στις καλές σου
μα δεν είμαι πια εκεί
και δεν ξέρω αν θα είμαι εδώ ως αύριο

έχω φτάσει στα σχοιινιά

ίσως ακόμα τσιγκουνεύεσαι το χάδι
ίσως ψάχνεις σ' άλλους ότι πριν σου έβγαζα εγώ
ίσως σου 'λειψα από πάνω σου
ίσως πράγματι να μην με αναγνώριζες εν τέλει

ήσουν ο πιο γλυκός μου τύραννος

γυμνές σκέψεις
αυτό ήταν
ελπίζω να σου άρεσαν
δεν πρόκειται ποτέ να ξαναγράψω για εσένα

ESTANH

μην θύμωνεις
αν μια μέρα σταματήσω ν' απαντάω

είμαι καλά
είμαι ασφαλής
δεν είμαι εδώ

ΤΟ ΜΠΑΣΤΑΡΛΟ

διπλώνω το κορμί μου
και γλιστρώ απ' τις σχισμές στο μέτωπο μου
έχουν μείνει απωθημένα απ' τα δεκάξι
στραγγισμένο το μυαλό μου
συνηθίζει ν' αναμένει κάτι που δεν θα φανεί
μα θα έρθει να με πάρει μία φίλη με τ' αμάξι

το ταβάνι αναβοσβήνει
μουδισμένα απ' τον πόνο ειν' τα ακροδάχτυλα μου
το όνομα μου είναι μπάσταρδο
και βρίσκω με το σώμα μου σ' ολόκληρο το στίτι
κυνηγάω μια γωνιά για να χωρέσω
μα θα έρθει να με πάρει μία φίλη με τ' αμάξι

οι αλυσίδες στους καρπούς έχουνε γίνει χούλα χουπι
σε μια τσάντα έχω πατήσει όσα είχα
και χορεύω με τα χέρια μου επάνω της
κρεμιέμαι απ' την ώρα
που δεν λέει να περάσει
μα θα έρθει να με πάρει μία φίλη με τ' αμάξι

κατεβαίνω
περιμένω λίγο πριν απ' τη διασταύρωση
κρυμμένος απ' τις λάμπες
με το χέρι σηκωμένο για οτοστόπ
κι ας μην περνά ψυχή από 'δώ πέρα
παίζει να 'πιασε την φίλη μου η κίνηση

ΣΥΓΓΝΟΜΗ ΓΙΑ Ο ΤΙ ΕΙΠΑ

συγγνώμη για ό,τι είπα
μα εννοούσα κάθε λέξη
μες στη ζάλη μου ανοίχτηκα
δεν μπόρεσα
αν και ήθελα
να κλάψω
θα με στέγνωσε η ζημιά

19:37

KOLOSALIO

δεν θα 'πρεπε να είμαι πια εδώ
μιας κι η ποίηση δεν πιάνει τον παλμό
δεν διαβάζει το δωμάτιο
χτυπάω τα αδέρφια μου μέσα στο κολοσσαίο
για κομμάτια προσοχής
ή το κεφάλι μου επάνω σ' ένα δίσκο

δεν θα 'πρεπε να είμαι πια εδώ
σπρώχνω πιο πίσω στο μυαλό μου το πως ζω
τύψεις πυκνές σαν πολυέλαιοι απ' το ταβάνι κρέμονται
τα βράδια δεν μπορώ να κοιμηθώ
βλέπω να πέφτουν στο λαιμό μου
και να πνίγομαι

δεν θα 'πρεπε να είμαι πια εδώ
βράζω μέσα μου
πετάγονται οι φλέβες
το φιτίλι μου κοντό
ξεστομίζουν το όνομα μου σαν να ήτανε βρισιά
οι φωνές των ζωντανών

ΧΡΥΣΟ ΠΑΙΛΙ

είχα κάποτε ανάγκη να σας κάνω υπερήφανους
να είχες κι εσύ κάτι για να λες σαν σε ρωτάν
χρυσό παιδί
αλλά με πράσινο λαιμό
και στο εγώ μου μελανιές
ψάχνω λαβές σε ξένα σώματα για να 'χω να πιαστώ
ψάχνω χαρά σε φαρμακεία μακριά από το σπίτι μου
σταμάτησα να λέω στο πως είσαι το καλά
προσπαθώ να πάω λίγο παραπέρα να ξεβάψω
ούτως ώστε να μην πάτε στην κηδεία μου
είχα κάποτε ανάγκη να σας κάνω υπερήφανους
να είχες κι εσύ κάτι για να λες σαν σε ρωτάν
μα ξέρεις
με ξέρεις
δεν ήμουν ποτέ εγώ φτιαγμένος από τέτοιο υλικό

1/2

σε αγκαλιάζουν και σε γδέρνουν
δεν ξέρεις άμα αγαπάς αυτούς
ή απλά την προσοχή τους
ήσουν μικρός
και δεν είσαι ό,τι ήσουν
πέρασες πολύ καιρό εδώ κλεισμένος και κλειστός
και δεν ξέρεις τι έχει μείνει εκεί έξω για εσένα
μα σου υπόσχομαι
πως είσαι παραπάνω από ένα δεύτερο
πως μέσα σου η θάλασσα θυμίζει την δική μου
ίδιο κύμα
ίδιο σχήμα
μα δεν φεύγει από πάνω σου τ' αλάτι
έχεις κόμπους στο λαιμό σου
δεν βγαίνει πια φωνή
ξέρω ξέρω ξέρω ξέρω
ξήλωσαν την περηφάνια απ' τα μάτια σου
για μέρα όμως θα φύγουμε μαζί
μα ως τότε
σε προσέχω εδώ αράζοντας στον παγωμένο χρόνο
κι άμα απλώσουν χέρι πάνω σου ξανά
σου το ορκίζομαι
τους γάμησα στο ξύλο

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

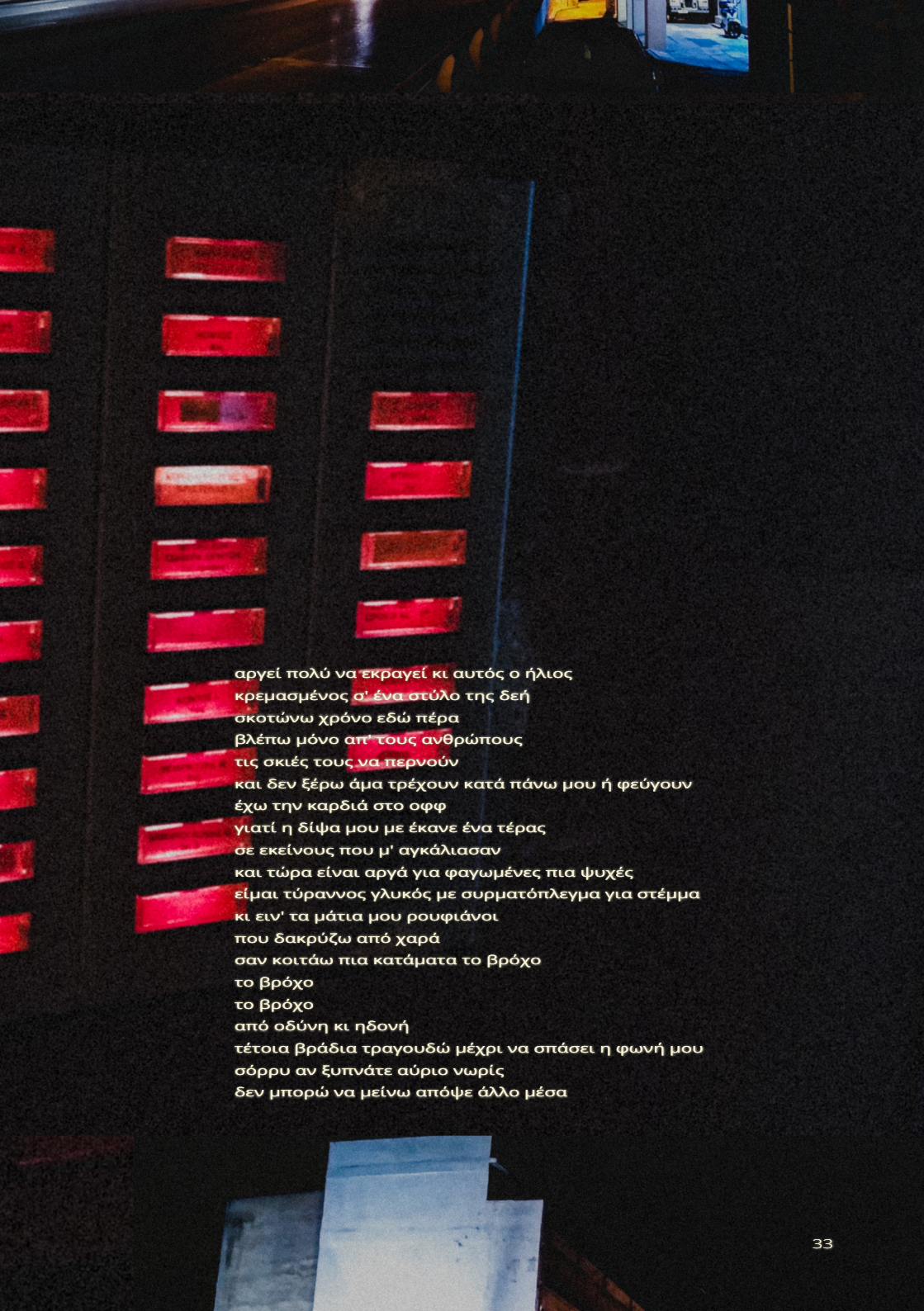
ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

ОЛУНИ & НЛУНО

αργεί πολύ να εκραγεί κι αυτός ο ήλιος
κρεμασμένος σ' ένα στύλο της δεξιάς
σκοτώνω χρόνο εδώ πέρα
βλέπω μόνο απ' τους ανθρώπους
τις σκιές τους να περνούν
και δεν ξέρω άμα τρέχουν κατά πάνω μου ή φεύγουν
έχω την καρδιά στο σφύριγμα
γιατί η δίψα μου με έκανε ένα τέρας
σε εκείνους που μ' αγκάλιασαν
και τώρα είναι αργά για φαγωμένες πια ψυχές
είμαι τύραννος γλυκός με συρματόπλεγμα για στέμμα
κι είν' τα μάτια μου ρουφιάνοι
που δακρύζω από χαρά
σαν κοιτάω πια κατάματα το βρόχο
το βρόχο
το βρόχο
από οδύνη κι ηδονή
τέτοια βράδια τραγουδώ μέχρι να σπάσει η φωνή μου
σέρρου αν ξυπνάτε αύριο νωρίς
δεν μπορώ να μείνω απόψε άλλο μέσα

